

У системі освіти та науки вже сформувався цілий напрям наукового знання – наукова інноватика. Мотивацією якого є наявність суперечностей між фундаментальними науковими знаннями і складністю їх практичного використання, між фазою створення нового науково-педагогічного знання і фазою його впровадження як інноваційного. Так, основними складовими частинами наукової інноватики є: теорія створення інновацій у системі освіти; методологія сприйняття, оцінки та інтерпретації нового у філософії, соціології, педагогіці; технологія і досвід практичного застосування освітніх та наукових інновацій. Зазначені складові формують сутність наукової інноватики, яка об'єднує систему взаємопов'язаних понять і структурних положень.

Наукова інноватика віддзеркалює взаємозв'язок теорії і практики освітньо-наукової діяльності, визначає її норми, які характерні для інноваційних перетворень, органічно об'єднує процеси створення і впровадження новацій на практиці [4].

«Інноваційне навчання» (innovative learning) – це процес та результат такої навчальної та освітньої діяльності, яка стимулює вносити інноваційні зміни в існуючу науку, культуру та соціальне середовище. Такий тип навчання та освіти стимулює творчий пошук на основі наявного досвіду.

Слід відмітити, що досить радикальні трансформаційні процеси в галузі освіти в наш час відбуваються не лише в Україні, а й у провідних країнах світу. В ухваленому Паризькому комюніке (25 травня 2018 року) міністрів освіти європейського континенту наголошується, що впродовж останніх 20 років підвищення якості освіти та рівня її відповідності суспільним потребам було основою як Болонського процесу, так і інших структурних реформ у цій галузі. У майбутньому ж, на думку авторів комюніке, важливо зробити акцент на співробітництві в запровадженні інноваційних практик викладання та навчання, їх підтримці, стимулюванні та поширенні.

Отже, в умовах змін суспільного розвитку інновації в освіті стають більш необхідними та носять безперервний характер.

Список використаних джерел

1. Іванова, С. В. (2016). Інновації в освіті. Сучасні проблеми реформування системи вищої освіти в аспекті євроінтеграції України. *Вісник Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького. Серія: "Педагогічні науки"*, (1). URL: <https://ped-ejournal.cdu.edu.ua/article/view/982>
2. Про освіту: Закон України від 05.09.2017 р. № № 2145-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 38-39, ст.380.
3. Про вищу освіту: Закон України від 01.07.2014 р. № 1556-VII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 37-38, ст.2004.
4. Саух П. Ю. *Інновації у вищій освіті: проблеми, досвід, перспективи*. Видавництво Житомирського державного університету імені Івана Франка, 2011. 444 с.

УДК 005.8

Яцик Т.В., студентка
Науковий керівник – Гришко В.В., к.е.н., доцент
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

AGILE МЕТОДОЛОГІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ВЕДЕННЯ СИСТЕМНОГО БІЗНЕСУ

На практиці Agile-методології застосовуються у проектному менеджменті та пропонують ряд застосовних методів, які дозволяють прискорити розробку та запуск

проекту. Вони оформлені в рамках гнучкої філософії, яка адаптується до модифікацій конкретного проекту. Це можливо завдяки використанню технологічних інструментів для розробки та управління проектами. Багато компаній, які впровадили гнучкі методології, заявили, що вони дозволяють їм знижувати витрати, керувати своїми проектами ефективніше й ефективніше, а також підвищувати продуктивність процесів. У цьому контексті важливо знати інші типи інструментів для процвітання бізнесу.

Три цінності, які можуть принести системному бізнесу впровадження agile-підходів до компанії на рівні культури та організаційних змін:

скорочення Time-to-Market – час від ідеї до її втілення.

зростання Customer Experience - якість, з погляду затребуваності кінцевим користувачем.

збільшення Productivity – продуктивність як обсяг роботи за одиницю часу.

перевищення очікувань - зміна культурного коду компанії у бік більшої взаємодії та партнерства, визнання за людиною права бути на роботі собою, а не беземоційною копією.

Очевидні переваги застосування agile-підходів обумовлені наступними особливостями:

Зменшення витрат, які виникають із змінами, що відбулися; продукт здатності негайного реагування, що мінімізує втрати часу і, отже, ефект витрат і вигод, що змушує всю команду працювати в рамках проекту.

Усуненням повторюваності завдання, коли відповідальні за завдання кожного процесу визначають пріоритетність того, які з завдань мають пріоритет, таким чином, щоб створити схему первинної та допоміжної діяльності. Для таких цілей можна буде отримати часткові результати, які призводять до кінцевого продукту, що дозволить оптимізувати ресурси та завдання моніторингу та контролю, які постійно контролюються.

За допомогою agile методології, якщо мета проекту не чітко визначена, визначена або клієнт не знає, які його потреби. Взаємодія між розробниками проекту та клієнтами сформує команду, де взаємність критеріїв буде керуватися таким чином, щоб консолідувати та уніфікувати ідеї, щоб отримати задовільні результати.

Комунікація в цій методології є фундаментальним фактором, оскільки вона інтегрує процеси розробки, досягає згуртованості між персоналом і клієнтами та гарантує узгодженість проекту відповідно до поставлених цілей.

Отже, у рамках підходу гнучких методологій будь яке складне завдання у бізнес процесі виконується на основі взаємодій, а його планування адаптується до нових вимог, які виникають у міру його розвитку. Крім того, цей інструмент сприяє розстановці пріоритетів завдань відповідно до потреб, спільному управлінню проектом робочою командою, активній та безпосередній участі клієнта, а також чуйності клієнта для досягнення зворотного зв'язку з результатами.

Список використаних джерел

1. Інтернет ресурс: <https://www.postposmo.com/uk/agile-%D0%BC%D0%B5%D1%82%D0%BE%D0%B4%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%96%D1%97/>